

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὀργανισμὸν, ἀληθεὶς παρῶσεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπαρῆσται καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Ἐκωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ καυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτος δρ. 18.—	Ἔτος δρ. 20.—
Ἔξαμηνος 8,50	Ἔξαμηνος 10,50
Τριμηνος 4,50	Τριμηνος 6,50
Ἄι συνδρομαὶ δοχονται τὴν 1ην ἐκαστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπτ. 40. Ἐξωτερικ. λεπτ. 45
 Θέλλα προνοουμένων ἑσθν, ἰσίουσ λεπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐβραϊκῶν ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βαζάκιον
 Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 25

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1920

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (18ε σελ. 143), ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως ἡ ὅ ἐ. ἡ θ. ἡ εἰς δρ. 18 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξέμνησιν καὶ τρίμηνος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὄρους ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκαστου φύλλον ἑνικῶς ἠδηγήθη εἰς λεπτὰ 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν.

Παρακαλοῦνται ἔσθην οἱ πληρώσαντες ἤδη συνδρομῶν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἡ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχυπρον καὶ τὸ ὑπολόκιον, διότι ἡ ἀξίσησιν εἶνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης οἱ Ἠράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν ἀξίσησιν καὶ νὰ ἀσπράττουν λεπτ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἐγγραστὰς των.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

μάτικαν τὰ πάλαι ἀπὸ ἀπτες γραμμῆς καὶ φεγγοβολοῦσαν ἀπὸ ἡλιακῆς ἀνταύγειας. Τὸ ταξείδι ἐξακολούθησε μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα καὶ ἡ ὥρα ἦταν μόλις ὀκτώμισι, ὅταν ἡ Ἐλισάβετ βρέθηκε στ' ἀκρωτήρι.

Ἄλλαξαν τότε τὰ κανιά καὶ τὸ ἐλαφρὸ πλοῖο προχώρησε πρὸς γρήγορα, μ' ἓνα μικρὸ κούνημα, ποῦ δὲν ἐνόχλησε διμῶς οὔτε τοὺς ἀνδρες οὔτε τίς γυναῖκες.

Ὁ ἄνεμος, ποῦ ἔπνεε τώρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ πέση' κι' ὁ κ. Ζερμάτι ἐπρότεινε νὰναῖδον πρὸς τὰ βορειοανατολικά καὶ νὰ τριγυρίσουν τὴ μεγάλη ἐκείνη ξέρα, τὸ σύμπλεγμα τῶν

βράχων, ποῦ εἶχε ναυαγήσει ὁ Λάανδ-λορδ.

— Μποροῦμα εὐκόλα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων' καὶ ὅτο γιὰ μένα, εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τὸ σκόπελο ποῦ σὰς ἔριξε ἡ τρικυμία, ἀφοῦ σὰς ἀπομακρυνε τόσο ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ ἀκολουθοῦσατε, γιὰ νὰ κἄτε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Καλῆς Ἐλπίδας στὴ Βιταβία.

— Ναυάγιο ποῦ εἶχε πολυἀριθμα θύματα! ἐπρόθεσε ἡ κυρία Ζερμάτι, ποῦ τὸ πρόσωπό της ἔγινε σκυθρωπὸ μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση. Ἐμῆς μοναχὰ γλυτῶσαμε τὸ θάνατο, ὁ ἀνδρας μου, τὰ πατριά μου κι' ἐγώ.

— Ὅστε δὲν ἐμάθατε ποτέ, ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων, ἀν κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε ἀπὸ περαστικὸ πλοῖο ἡ κατόρθωσε νὰ φθάση σὲ καμμιά ξηρά;..

— Κανένας! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτι. Ἔστι μᾶς εἶπε τοῦλάχιστο ὁ ὑποπλοίαρχος Αἰττλστων. Κι' αὐτὸ φαίνεται τὸ πιθανώτερο. Πρὸ καιροῦ στὴν Βυρῶκη πιστεύουν, ὅτι ὁ Λάανδ-λορδ ἐνευαῖγησε αὐτανδρος.

— Ἡ Δορκὰς ὅμως, εἶπε τότε ὁ Ἐρνέστος, τὸ πλοῖο ποῦ ταξείδευε ἡ Τζέν-νυ, στάθηκε κεί τυχερὸ ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀφοῦ ὁ λοστερμάος καὶ δυὸ ναῦτες του σώθηκαν καὶ ἀδηγήθησαν στὸ Σόδνευ.

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτι. Μπορεῖ ὅμως νὰ βεβαιώση κανεὶς ὅτι καὶ κάποιος ἀπ' τὸ δικό μας δὲν ἐγλότωσαν καὶ δὲν βρῆκαν ἴσως καταφύγιο σὲ καμμιά ἀλλῇ ἀκτὴ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ;... Ποῖος ἔξερε μάλιστα ἀκόμα καὶ αὐτοὶ δὲν ζοῦν ἐκεῖ τόσα χρόνια, ὅπως ἐμεῖς στὴ Νέα-Ἐλβετία!

«Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ ἀκτὴ παρουσίαζε ὄψη διαφορετικὴ.»

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Ἐγώ; ἔκαμε ἡ Ἄννα.

— Ὁ, ναι! ἐξακολούθησε ὁ Τζάν.

Γιατί ὄχι κι' ἡ Ἄννα;... Εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ μπορῆ νὰ σπρώχνη τὸ δικάκι δεξιά ἡ ἀριστερά, σὰν κανέναν γέρος θαλασσόλυκος.

— Ἀκοῦτε' ἐκεῖ! γιατί ὄχι; φώναξε γελώντας κι' ἡ Ἄννα. Ἀφοῦ μάλιστα θὰ κἄνω, εἰ μοῦ λέτε, ὅπως θὰ μὲ ὀδηγήτε...

— Ὁρατα! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάν. Ἡ διεύθυνση ἐνὸς πλοίου δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ διεύθυνση ἐνὸς σπιτιοῦ, ποῦ τελεῖ οἱ γυναῖκες τὴν ἔξερτε ἐκ γενετῆς.

Ἄλλὰ δὲν χρειάσθηκε νὰ καταφύγουν πρὸς κουτιά, οὔτε, — ποῦ θὰ ἦταν ἀπλοῦτερο, — νὰ ρυμουλκηθοῦν μὲ τὴν βάρκα. Ἄμα τὰ δυὸ κανιά τοποθετήθησαν σταυρωτὰ σὰν ψαλλίδι, ἡ κινάσσα δεχόταν πρὸ ἑμῶς τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχη πρὸς τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἐπειτα, ἀπὸ μερικά συμπτώματα, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὸς ἀπὸ κει καὶ πέρα θὰ εἶχαν ἄνεμο δυτικὸ. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ θάλασσα ἐπρατίνιζε σὲ διάστημα μιᾶς λεύγας. Κάπου-κάπου, μικρὰ κῶματα ἀρισμμένα, σχη-

— Καθόλου αδύνατο, είπε ο Έρνέστος, γιατί το νησί μας δεν απέχει από την Αυστραλία παρά τριακόσιες λεύγες. Άλλα ή δεική αυτή της Αυστραλίας δεν συγχάεται πολύ από ευρωπαϊκά πλοία, επομένως δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες ότι οι ναυαγοί μπόρεσαν να βρουν πλοίο, για να τους αποσπάσει από τα χέρια των Ιθαγενών, και να τους γυρίσει στην πατρίδα.

— Άπ'όλα αυτά πρέπει να συμπεράνουμε, είπε ο κ. Ουόλστον, ότι αυτές οι θάλασσες είναι πολύ επικίνδυνες με τις μεγάλες τους τρικυμίες... Σε λίγα χρόνια, στο ίδιο μέρος, είχαμε δύο ναυαγία: το Λάνδλορδ και της Δορκάδος.

— Ναι βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρνέστος. Πρέπει όμως να λάβουμε υπ' όψιν, ότι την εποχή αυτών των ναυαγίων, το νησί μας δεν ήταν σημειωμένο στους χάρτες και δεν είναι καθόλου παράξενο πως τόσα πλοία έχάθηκαν στους σκοπέλους που το τριγυρίζουν. Σε λίγο όμως θα σημειωθεί με τούτη ακρίβεια, με όση είναι σημειωμένα στους χάρτες και άλλα νησιά του Ίνδικού Ωκεανού.

— Τόσο το χειρότερο! φώναξε ο Τζάκ! — Γιατί, φίλε μου, ρώτησε ο κ. Ουόλστον.

— Ναι, αποκρίθηκε με πείσμα ο Τζάκ. Τόσο το χειρότερο που θα γίνει γνωστή η Νέα-Ελβετία και θα ταβή, όπως λένε, εις δημοσίαν χρήσιν!...

Τη στιγμή εκείνη η Έλυσάβετ έπλεε στα δυτικά του σκοπέλου κι' ο κ. Ζερμάτ μπόρεσε να δείξει στον κ. Ουόλστον μια μικρή έντομη στο αντίθετο πλευρό του, όπου ένα τεραστιο κύμα είχε χώσει τον Λάνδλορδ. Εκεί καθώς ξέρομε, έμεινε σφηνωμένο το πλοίο. Τού άνοιξαν μια τρύπα στα βράια, πρώτα με το πέλεκυ, κατόπι με μια μικρή έκρηξη, και μπόρεσαν έτσι να βγάλουν σιγά-σιγά τα χρήσιμα πράγματα που περιείχε, ως την ημέρα που το ανατίναξε και το σκόρπισε μια έκρηξη μεγαλύτερη.

Από τα συνερίματα του Λάνδλορδ δεν έμεινε πιά τίποτε άπάνω στην ξέρα. Το κύμα το είχε βγάλει δια στην άκρη, τόσο έντονα που φέσει μπόρεσαν να πλένε, ότο κι' εκείνα που προσωρινώς τα είχαν κάμει πλωτά με τη βοήθεια άδειανών βαρελιών, π.χ: καζάνια, διάφορα σιδερένια, γάλινα και μολυβένια πράγματα, καθώς και τα τέσσερα κανονάκια, τα δυο που είχαν στήσει στο νησάκι του Καρχαρία, και τάλλα δυο στο Φελσενχάιμ.

Καθώς έπλεαν κοντά στους βράχους, οι επιβάτες της πινάσσας προσπαθούσαν να ίδούν άν φαινόταν κανένα συντρίμι κάτω από τα καθαρά κι' ήσυχα νερά. Δυόμισυ χρόνια προητέρα, ο Φρίτς, περνώντας από κει με το καγιάκ, για να πάη στον όρμο των Μαργαριτών, είχε

διακρίνει στον βυθό ένα πλήθος βαρειά έντικείμενα, μεγάλα κανόνια, κυλλίθιαντες, σφαίρες, σίδερα, κομμάτια του σκάφους μετάλλινα, που για να τανάσωση κανείς έπρεπε να μεταχειρισθή καταδυτική μηχανή. Άλλά και τέτοια μηχανή άν είχε, είνε ζήτημα άν ο κ. Ζερμάτ θα τα έκρινε άξια του κόπου, αφού δεν ήταν της πρώτης ανάγκης. Τώρα πιά, κανέν' από έντικείμενα εκείνα δεν φαινόταν στον βυθό (*). Ένα στρώμα, από άμμο, άνακατωμένο με μακριά φύκια, σκέπαζε τα τελευταία λείψανα του Λάνδλορδ.

Αφού έκαμε και το γύρο της ξέρας, η Έλυσάβετ στράφηκε προς τα μεσημβρινά, σε τρόπο όποτε να πλέη άρκετά κοντά στο Άνατολικό Άκρωτήρι. Όπως δέχτηκε, ο κ. Ζερμάτ όδηγούσε το πλοίο με μεγάλη προσοχή, γιατί μια από τις μύτες του άκρωτηριού προχωρούσε μακριά στη θάλασσα και χανόταν μέσα στις ξέρες.

Όστερ' από τρία τέταρτα της ώρας, αφού πέρασε και το άκρωτήρι εκείνο, που έσημειωνε πιθανώτατα την άνατολική έντατιά της Νέας-Ελβετίας, η πινάσσα μπόρεσε να κολουθήσει τους έλιγμούς της άκρογαιαίας σε άπόσταση μισής λεύγας, με βορειοδυτικό άνεμο, που έρχόταν πάλι από την ξηρά.

Στο διάστημα αυτό του ταξιδιού, ο κ. Ζερμάτ μπόρεσε πάλι να παρατηρήσει, πόσο τραχεία όψη παρουσίαζε η άνατολική άκρη της Νέας-Ελβετίας. Ούτ' ένα δένδρο στα βραχώδη ύψώματα, ούτε ίχνος από βλάστηση στα προποδια τους, ούτε ένα ρυάκι ανάμεσα στις γυμνές κι' έρημες άκρογαιαίες. Τίποτε άλλο παρά βραχοί ξεροί, όμοιομορφοί, κυρτωμένοι από τον ήλιο. Τί άνείθεση με τους όλοπράσινους όχθους του όρμου της Σωτηρίας και την προέκτασή τους ως το άκρωτήρι της Ψεύτικης-Ελπίδας!

Και τότε ο κ. Ζερμάτ είπε: — Άν, μετά το ναυάγιο του Λάνδλορδ βγαίναμε 'ς αυτό το μέρος του νησιού, τί θα γινόμαστε; πως θα βρισκαμε την τροφή μας; ...

— Η ανάγκη θα σάς έσπρωχνε στο έσωτερικό, αποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον' θα τριγυρίζατε τον όρμο της Σωτηρίας και θα φθάνατε βέβαια στη θέση όπου στήσατε την πρώτη σας σκηνή, στο Ζελτχάιμ.

— Αυτό βέβαια θα γινόταν, αγαπητέ μου Ουόλστον, έσυμφώνησε όκ. Ζερμάτ' αλλά πόσους κόπους θα μάς έτοιχίζε και σε τί έπλελλισιά θα βρισκόμαστε τις πρώτες ημέρες!...

— Ποιός ξέρει μάλιστα, έπρόσθεσε ο Έρνέστος, μήπως η βάρκα μας εκείνη με τα βαρέλια δεν τσακίζόταν 'ς αυτούς τους βράχους και πνιγόμασται!...

(* Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Το ίδιο έικόνα παρρη. φίλλου, σελ. 185.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ [Παραμύθι]

Υπήρχε μια φορά ένα βασίλειο που το κατοικούσαν κάτι μικροί νάνοι και τους έλεγαν Κουκλες, και που το κυβερνούσε μια καλή βασίλισσα.

Αυτή η βασίλισσα είχε μια κόρη την χαριτωμένη Πομπινέττα, που έγίνονταν μια μέρα κι' αυτή βασίλισσα, όταν η μητέρα της θανάβαινε στο βασιλείο της Νεράιδας στο βασίλειο των Έξωτικών.

Η βασίλισσα των Κουκλών είχε βοηθό, για να κυβερνά το κράτος της, ένα ύπουργό που τον έλεγαν πρίγκηπα Καρχακίωζ. Αυτός, άσχημος, καμπούρη και κακοκατωμένος, ήταν υπέρβολα φιλόδοξος. Όνειρεύονταν να γίνει βασιλιάς των Κουκλών.

Γι' αυτό έσπούδαζε κρυφά τη μαύρη μαγεία κι' έμαθε πως δεν έπρεπε να πειράξη την βασίλισσα, γιατί πλησίαζε ο καιρός που θα γίνονταν Νεράιδα κι' η δύναμη ενός άπλου μάγου δεν μπορούσε να την πιάσει.

Τότε ο Καρχακίωζ έ αποφάσισε να ξεκάμει την φυσική διάδοχο της βασίλισσας, δηλαδή την μικρή Πομπινέττα. Έτσι ο κακός ύπουργός τράβηξε προδοτικά την βασίλοπούλα σε μια φυλακή και την έκλεισε μέσα.

Μά όταν η βασίλισσα είδε πως έλειπε η κόρη της, έφώναξε:

— Που είναι η Πομπινέττα; Όθλα νάβη άμέσως!...

Κι' έπειδή σ' αυτό το παραδοξό έσσίλειο έλά έπάκουαν στη βασίλισσα, έμμόνον ο λαός της, παρά και τα ζώα, κ δένδρα, τα λουλούδια, άκμή και οι σπίτια, μόλις είπε την επιθυμία της, και οι τοίχοι της φυλακής παραμέρισαν, οι πόρτες άνοιξαν και η Πομπινέττα λευθερώθηκε. Δυστυχώς, ο Καρχακίωζ είχε ένεργήσει με τούτη έπιτηδεύτηα, όποτε δεν τον ύκοπηόθησαν πια πως αυτός φυλάκισε την κόρη της βασίλισσας.

Αποφάσισε τότε να ένεργήση άλλους, Άσους κατασκευάσει ένα δυνατό φάρμακο, το έχωσε χωρίς να τον ίδούν μέσα σ' ένα γλυκίσμα και το πρόσφερε στην Πομπινέττα. Αυτή έφαγε την λιχουδιά με δεν έπαθε τίποτε, γιατί, από μια μαγεία, δέο μπόρεσε ούτε να ρρωσθή η όψη, ούτε να πεθάνη.

Μά η σπουδή των μαγικών βιβλίων έμαθε στον κακό ύπουργό πως η Πομπινέττα δεν θα είχε πιά αυτό το θαύμαστο προνόμιο, άν έβγαине από το έσσίλειο της μητέρας της.

Ο Καρχακίωζ λοιπόν δεν είχε σε έξής παρά ένα σκεπός: να κάμει την βασίλοπούλα να βγή από το βασίλειο.

Μά το πράγμα δεν ήταν εύκολο, γιατί

η χώρα των Κουκλών δεν είχε παρά μια πόρτα, που ήταν κλειστή, και η βασίλισσα η ίδια φύλαγε το κλειδί.

Τότε, μια μέρα, ο Καρχακίωζ πήρε όλα τα κλειδιά του παλατιού και είπε στη βασίλισσα:

— Έχουν ανάγκη να καθαρισθούν, και άν θέλετε, με τον ίδιο κόπο, δώστε μου να γυαλίσω λιγάκι κι' αυτό πούχετε κρεμασμένο στη ζώνη σας.

Χωρίς ύποψια, η βασίλισσα του έμπιστεύθηκε το κλειδί.

Τότε, ο Καρχακίωζ έκαμε τρόπο να βρεθή μονάχος με την Πομπινέττα και, δείχνοντάς της το μυστικό κλειδί, της είπε:

— Αυτό είναι το κλειδί που άνοίγει την πόρτα του βασιλείου και που όδηγεί στην πιο θαυμάσια χώρα που υπάρχει.

Και για να ξυπνήσει την περιέργειά της, της διηγήθηκε χίλιες φανταστικές ιστορίες, και κατόπι έκαμε πως βγαίνει 'ξω.

Η Πομπινέττα δέ μπόρεσε να ναντισταθή στον πειρασμό. Άρπαξε το κλειδί κι' έτρεξε στην πόρτα του βασιλείου.

Η πόρτα της φώναξε: — Μην άνοιγεις, Πομπινέττα, μή!...

Μά, χωρίς να την άκούση, το κορτίτσι έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά και, έπειδή το κλειδί ήταν μαγεμένο, η πόρτα άναγκάστηκε να ύπακούη και άνοιξε.

Τότε η Πομπινέττα κατέβηκε τρία σκαλοπάτια, που το πρώτο ήταν από γυαλί, το δεύτερο από πορσελάνη και το τρίτο από σκληρό καρτόνι.

Μόλις η βασίλοπούλα πήδηξε το τρίτο σκαλοπάτι κι' η μικρή περιέργη βρέθηκε 'έκατο χιλιάδες λεύγες μακριά, στο βασίλειο των Άνθρώπων. Μά τότε είδε πως τα μάτια της είχαν γίνει από γυαλί, το πρόσωπό της από πορσελάνη και το σώμα της από σκληρό καρτόνι. Και δέ μπόρεσε πιά ούτε να βιλήση, ούτε να σαλέψη!

Φαντάζεσθε την άπελπισία της βασίλισσας, όταν ο Καρχακίωζ, προσκοιούμενος τη μεγαλύτερη λύπη, της είπε πως η Πομπινέττα του πήρε κρυφά το κλειδί κι' έφυγε.

Γιατί η βασίλισσα ήξερε ση μαγεία που έκαναν τα τρία σκαλοπάτια. Και άόμα, οι νόμοι που ήταν ύποταγμένες οι Νεράιδες, της άπαγόρευαν να βοηθήσει την κόρη της πριν περάσουν έπτά χρόνια κι' έπτά μέρες.

Έτσι ο Καρχακίωζ, λογάριζε πως σ' αυτό το διάστημα, η Πομπινέττα, με το καρτονένιο της σώμα, τα γυαλίνια της μάτια και το πορσελάνινό της κεφάλι, θέρρασε χίλιες φορές την ύκαιρία να σπάση.

Αυτό συλλογίζονταν και η δυστυχί-

μένη Πομπινέττα, γιατί άν και ήταν άκίνητη, μπόρουσε όμως να σκέπτεται, κι' έλεγε μέσα της:

— Θεέ μου, τί θα πογίνω, έγώ που ήμουν τόσο χαϊδεμένη από την καλή μου μάμμά;

Έκείνη τη στιγμή, περνούσε ένα κορτσιάκι που, βλέποντας τη μικρή νάνα, φώναζε:

— Όι ένα παιδάκι που το παράτησαν όλομνάχο μεσ' στο δρόμο! Άφου είν' έτσι έγώ θα γίνω μαμμά του!

Και πήρε την Πομπινέττα στην άγκυαλιά της, δοκιμάοντας να ζεστάνη τάλυγιστα μέλη της. Μά δεν το κατούωσε και πίστεψε για μια στιγμή πως το μωστηριώδες παιδάκι ήταν ίσως πεθαμένο. Τότε είδε πως το σώμα του ήταν από καρτόνι, η κεφαλή του από πορσελάνη και τα μάτια του από γυαλί.

Χωρίς να ζητήη να μαντεύσει από που προέρχονταν αυτό το θαύμα, η Νίτσα, —τσι έλεγαν το κορτσιάκι, — πήρε την Πομπινέττα στο σπίτι της και δοκίμασε να της δώη να φάη, μά η μαγεία της επέτοεσε να ζή χωρίς να τρώη. Τότε η Νίτσα την έδελε να πλαγιάσει και την περιποιήθηκε με τούτη σπουδή, όποτε η Πομπινέττα νόμιζε πως βρίσκεται κοντά στη μητέρα της. Η καινούργια μαμμακούλα της τη ναούρισε και, άν και τα γυαλίνια μάτια της έμεναν δάνοικτα, η Πομπινέττα άποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα η Νίτσα δοκίμασε πάλι να της δώη να φάη κι' έξακολούθησε να την χαϊδεύη και να την δασκαλίη, και της κατασκευάσε μόνη της μια καινούργια τουαλέττα.

Οι μέρες πέρασαν έτσι, κατόπι οι μήνες, κατόπι τα χρόνια.

Μά ο Καρχακίωζ, που μπόρουσε χάρη στις μαγείες του, να ξέρη τί είχε άπογίνει η Πομπινέττα, θύμωσε φοβερά όταν είδε πως η μικρή βασίλοπούλα βρήκε μια τόσο χαριτωμένη προστάτρια.

— Είναι ικανή, είπε, να περιμένη τα έπτά χρόνια και τις έπτά μέρες, χωρίς να πάθη τίποτα. Αυτό δεν πρέπει να γίνη.

Τότε λοιπόν, βγήκε από το βασίλειο των Κουκλών και, πηδώντας τα τρία μαγικά σκαλοπάτια, έβγαίνε κι' αυτές από καρτόνι και πορσελάνη. Μά φρόντισε να μάθει και κάτι καθολογικά λόγια που του επέτρεπαν, όποτε ήθελε, να ξαναγίνη από σάρκα και όστά, καθώς και να κινείται κατά τη θέλησή του.

Ηλθε έτσι μπροστά στο σπίτι της Νίτσας και, κάνοντας διάφορες άστείες τούμπες, δοκίμασε να κερδίση την έμπιστοσύνη της. Μά η Νίτσα τον ήυρε άσχημο και δέ θέλησε να τον δεχθή.

Άπεναντίας, οι μορφαμοί του άρεσαν σ' ένα μικρό γείτονα, τον Λάχη, που με χαρά τον πήρε μαζί του.

Κι' έπειδή ο Λάχης έρχονταν συχνά να παίη με τη Νίτσα, μια μέρα έφερε και τον Καρχακίωζ. Αυτός τότε, έπωφελούμενος μια στιγμή που δεν πρόσχε η Νίτσα, πλησίασε την Πομπινέττα και την έφριξε άπότομα χάμω. Έδτυχώς, το παρσελένιο κεφάλι της κακομοίρας της βασίλοπούλας δεν έσπασε, μά η Νίτσα έβγαλε μια τρομερή τωγή και, άπομακρύνοντας τον κακό Καρχακίωζ, έδούλωσε στον Λάχη πως δεν θα τον δέχονταν πιά με το άσχημό του άνδρείκελλο. Κι' έτσι ο Λάχης δεν ξανάφερε στο έξής τον Καρχακίωζ.

(* Έπεται το τέλος)

† Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ ΤΟ ΜΑΤΙ

Έδώ και τρία χρόνια, άρρώστησε άξανα τ' αδερφάκι μου. Στην αρχή ένιωσκε ένα σύγκρου, και ύστερα τώπιασε δυνατίς κυρτός. Ο πατέρας και η μάνα μου έλειπαν σε ταξείδι. Γιατρός στο χωριό δεν ήταν. Η κυρούλα μου άποτράνθηκε άμέσως ότι ήταν μά τι κι' είπε να σταίη κανένα στην γρηά Μόρρω του Άλυφαντή, που έφερε λογίων-λογίων μάγια και ξορκίσματα. Αυτή βέβαια θάξερε και κανένα για το μάτι. Διάλεξε λοιπόν έμένα να πάω στη μάγισσα κι' αφού μ' όρμηγέψα για καλά, μ' άρρησε να φύγω. — Έγώ, μαθητής του έλληνοκού, δεν πίστευα και πολύ στα μάγια, αλλά δεν μπόρουσα και να μην κάμω το θέλημα της κυρούλας μου.

Όταν έφτατα όμως στο χωριό όπου βρισκόταν η μάγισσα, μάδαν ότι έλειπε σ' άλλο χωριό, όπου είχε και να ξεμαγέψη κάποιον νεαρόδοχτυπημένο. Τί μπόρουσα τότε να κάνω; γύρισα τρεχάτος στο χωριό μας, να το πώ της κυρούλας μου. Περνώντας από την πλατεία του χωριού, (το σπίτι μας ήταν στην άλλη άκρη,) είδα το δάσκαλο να στέκεται μπροστά στο σχολείο. Μόλις με είδε λαχανιασμένο άπ το δρόμο, μ' έρώτησε τί τρέχει.

Αφού του τα ιστορήσα όλα, ο δάσκαλος φώναξε: « Άχ! αυτοί οι χωριάτες! Ποτέ δεν θα μάθουν ότι μάγια δεν ύπάρχουν!... Άκουσε 'δώ σύ' να πής της κυρούλας σου ότι βρήκες τη μάγισσα και ότι σουδωσε το γιατρίκι, που έγώ θα σου δώσω' θάναι καθαρό νερό και δεν θα βλάψη. Να δούμε, θα φωνάξη η κυρούλα σου κανένα γιατρό από τα γειτονικά χωριά, σάν δη ότι τα γιατρικά της μάγισσας δεν ύφελήσανε;»

Άλλά την άλλη μέρα ο αδερφός μου ήταν καλά, κι' η κυρούλα μου έξακολούθει άκόμα και τώρα να νομίζη, ότι το γιατρίκι της μάγισσας — το νεράκι του δασκάλου, — τον έσωσε!

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ αυτές τις ημέρες ένα χαριτωμένο βιβλιαράκι που έβγαλε ο λαμπρός φιλόλογος κ. Φαίδων Κουκουλές με τον τίτλο «Έκ του βίου των Βυζαντινών». Το πρώτο μέρος πραγματεύεται για τα μοναστήρια και τη μοναστική ζωή. Το δεύτερο για τα βυζαντινά σχολεία. Και 'ς αυτό το μέρος μ'έσταμάτησε

το κεφάλαιο όπου ο συγγραφέας μιλεί για τις τιμωρίες των μικρών μαθητών, στα σχολεία του καιρού εκείνου. Τι βάρβαρες, άγαπητοί μου, τί αποτρόπαιες! Φαίνεται, ότι οι Βυζαντινοί πρόγονοί μας έπήγαιναν σύμφωνα με το αρχαίο ρητό «ο μη δαρείς ου παιδεύεται» κι' όχι μόνο συγχωρούσαν στο δάσκαλο, αλλά κι' απαιτούσαν απ' αυτόν να δερνεί, να βασανίζει καλύτερα, και να διακομπεύει, 'ς κάθε σφάλμα, τα δυστυχισμένα παιδιά τους.

«Ο λαμβάνων υπ' όψει—λέγει ο κ. Κουκουλές,—«τι αι άρχαιαι λέξεις παιδεύω, τούτέστιν εκπαιδεύω, και παιδεία, ήτοι εκπαιδευσις, μόρφωσις, κατήνησαν να σημαίνωσι κατά τον μεσαιώνα και τους μετέπειτα χρόνους βίασανίζω και βέσανος, αυτές θα ένοηση ποίαν έκτασιν είχαν αι ποιναι εν τοις μεσαιωνικοις και τοις μετά την άλωσιν σχολείοις.»

Κι' έρχεται στην απάριμηση και την εξέταση αυτών των ποινών. Οι ελαφρότερες ήταν: κτυπήματα στα χέρια ή στα νύχια με το βεργίον (βέργα) ή με τον λώρον (λουρί) το γονάτισμα, το μάδημα της κόμης (ξεμάλλισμα) καθώς και κτυπήματα με στριμμένο σχοινί, που έλέγετο στρόμβος (στρούμπος). Χαρακτηριστικό της καλιάς αυτής βαρβαρότητας είναι και τούτο: ότι πολλές φορές τον ένοχο μαθητή σήκωνε στους ώμους του ένας συμμαθητής του μεγαλύτερος, για να μπορεί έτσι ο δάσκαλος να τον ραβδίσει, στα νύχια πιά εδκόλα. «Ο άρχαιος δηλαδή κατωμισμός, που χαρακτηρίζεται από τον Διδάκτορα ως «έν τοις διδασκαλείοις νόμος».

Οι βαρύτερες ποινές, για βαρύτερα φυσικά σφάλματα, ήταν τα φτυσίματα, το μελάνωμα του προσώπου κι' ο περιφημος φάλαγγας. Φαντάζεσθε τις δυο πρώτες: ο δάσκαλος μουντζούρωνε τον κακό μαθητή και τον έστηνε κοντά στην πόρτα, για να τον φτύνουν πεδύωντας οι συμμαθηταί του. Όσο για το φάλαγγα, το

βασανιστήριο αυτό όργανο ήταν κεικωμένο από δυο ξύλα ενωμένα στα άκρα, ή συνήθετα, από ένα ξύλο κυλινδρικό. Ένα μέτρο μακρύ, με δυο τρύπες στα άκρα, και από ένα μακρύτερο σχοινί δεμένο στις δυο τρύπες, που αποτελούσε έτσι ημικύκλιο. Μέσα στο ημικύκλιο αυτό περνούσαν τα πόδια του παιδιού κι' ύστερα έστριφαν το ξύλο, ως να σφιχθούν καλά οι αστραγάλοι και το παιδί να μην μπορεί να κουνήσει. Και τότε το έδερναν. Έκτός από τα πόδια, έφαλαγγώνοντο κάποτε και τα χέρια, καθώς μαρτυρεί το βυζαντινό αυτό σχολικό τραγούδι:

«Άρσαι, χέρι μου αγαθή, γάβρον γούμαρα καλά, μή δαρής και παιδευθής κι' εις τον φάλαγγα βάλθής.»

«Άλλοτε ο δάσκαλος κρεμούσε στο στήθος του κακού μαθητή, σαν παράσημο, μια «σιγάνα χοίρου», ή τον ανάγκαζε να κρατήσει, γονατιστός, άπάνω απ' το κεφάλι του, μια πινακίδα που είχε ζωγραφισμένη μια γουρουνοκεφαλή ή μια γαϊδουροκεφαλή. Για τη διαπόμπευση αυτή, παρατηρεί ο κ. Κουκουλές, διάλεγαν ζώα που, κατά την αντίληψη των παλαιών, ήταν «σύμβολα άμουσίας και άπαιδευσίας».

Αυτές ήταν οι κυριότερες τιμωρίες των μαθητών κατά τους Βυζαντινούς χρόνους. Οι ίδιες σχεδόν ήταν και κατά τους αρχαίους ελληνικούς, όπως μαρτυρούν πολλά χωρία συγγραφέων. Οι ίδιες ήταν, άπαράλλακτες, και κατά τους μετέπειτα χρόνους, από την άλωση ως... τις ημέρες μας. Στα βασανιστήρια μάλιστα είχαν προστεθεί κι' οι κόνικινες πιπιρίες, που έτριβαν μ' αυτές τα χείλη των παιδιών, προπάντων όταν έλεγαν άσχημα λόγια, ή νηστεία κι' ή φυλάκιση στο υπόγειο ή στη σοφίτα του σχολείου. Και σήμερα ακόμα, υποθέτω, σε μερικά πιά απολιτίστα μέρη, μεταχειρίζονται και το φάλαγγα, και το στρούμπο, και τη γαϊδουροκεφαλή, και το μουντζούρωμα, και τα φτυσίματα. «Αν ήπτε, δά για το ξύλο, με τη βέργα ή με το χέρι, αυτό βσαιλεύει ακόμη και σε σχολεία των Αθηνών...»

Το βέβαιον είναι, ότι οι βάρβαρες μεσαιωνικές τιμωρίες καταργήθηκαν πιά στις πρωτεύουσες κι' όλοένα καταργούνται και στις μικρές πόλεις. Τώρα έχουν άλλες, πολιτισμένες: επίπληξη, αντίγραφη, άποβολή κτλ. Το αρχαίο άζιωμα «ο μη δαρείς ου παιδεύεται», έπαψε πιά να έχει τόση πέραση. Σήμερα οι περισσότεροι παιδαγωγοί πιστεύουν πως μπορεί κανείς εξαίρετα να παιδευθεί, να εκπαιδευθεί, χωρίς να φάη ξύλο καθόλου. Ο σοφός Κοραής έλεγε, πως μπορεί το ξύλο να βγήκε απ' τον Παράδεισο, βέβαια όμως πήγε στην Κόλαση έκείνος που το πρωτομεταχειρίσθηκε στα σχολεία. «Αν θέλετε τώρα και τη δική μου γνώμη, ιδού: Οι βαρβαρότητες του μεσαιωνικού Σχολείου δεν

μού κανουν παρά φρίκη. Θα προτιμούσα να μείνη δλωσδιόλου άγράμματο ένα παιδί, παρά να γείνη σοφός με φαλαγγίσματα και ξεμαλλίσματα. Όσοι θα έχετε μια μέρα το μεγάλο κι' ιερό έργο του παιδαγωγού, θα ήθελα να θυμάστε πάντα αυτά τα λόγια: Μην έγγίξετε ποτέ μαθητή! Ο κακός, με το ξύλο, θα γίνει χειρότερος.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΥ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'. (Συνέχεια)

«Άλλ' από τη στιγμή που μπήκαμε σε μια μεγάλη κλαμαρα, που την έφωτιζε μια λάμπα και μια φωτιά από κόν αναμμένη σε μια μεγάλη σχάρα, τα θυμόμυαι όλα.»

Μπροστά σ' αυτή τη φωτιά, σε μια μεγάλη ψάθην πολυθρόνα, που έμοιαζε με θρόνο Άγιου, στεκόταν άκίνητος, σαν άγαλμα, ένας γέρος με άσπρη γενειάδα και με μαύρο σκαφό. Αντικριστοί, αλλά χωρισμένοι από ένα πραπίκι, καθόνταν ένας άντρας και μια γυναίκα. Ο άντρας, καμμά σαρανταριά χρόνων, φορούσε κοστούμι από στακτιά φέλλα κι' ή φυσιογνωμία του ήταν έξυπνη, αλλά τραχεία. Η γυναίκα, πέντ' έξη χρόνια νεώτερη, είχε κατάξανθα μαλλιά, και της έπεφταν 'ς ένα σάλι με μαύρα κι' άσπρα τετράγωνα, σταυρωτά στο στήθος. Τα μάτια της δεν είχαν βλέμμα ή άπάθεια, ή άδιαφορία, ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, που άλλ φορά θάταν ώμορφο, καθώς και στα ράθυμα κινήματα της. Στην κλαμαρα ήταν τέσσερα παιδιά, δυο άγόρια και δυο κορίτσια, κατάξανθα όλα σαν τη μητέρα τους. Το μεγαλύτερο άγόρι θάταν ένδεκα ως δάδεκα χρόνων. Το μικρότερο κορίτσι θάταν μόλις τριών και περπατούσε αρκού δι' οντας.

Τα είδα όλ' αυτά με μια ματιά και πριν πάψη να μου μιλή ο οδηγός μας, ο υπάλληλος των Γρηθ και Γκάλλεθ.. Μά τι μου λέει τώρ' αυτός; Μόλις τον άκούω, αλλά δεν έννοώ το παραμικρό. Μόνο τόνωμα Δρίσκολλ, τόνωμα μου, καθώς μου είχε πη ο δικηγόρος, ξεχωρίζω καθαρά.

«Όλα τα μάτια ήταν γυρισμένα στο Μαντίνα και σε μένα, ακόμη και το άκίνητου γέρου. Μόνο ή μικρούλα έβλεπε τον Κάπη.»

—Ποιος από σας είναι ο Ρεμής; ρώτησε γαλλικά ο άντρας με το στακτι κοστούμι.

«Επροχώρησα ένα βήμα και είπα: —Εγώ.»

—Φίλησε λοιπόν τον πατέρα σου, παιδί μου!

Όταν συλλογιζόμουν αυτή τη στιγμή, φανταζόμουν πάντα πως μια μεγάλη όρη θα μ' έσπρωχνε στην άγκαλιά του πατέρα μου. Τώρα όμως δεν εύρισκα μέσα μου αυτή την όρη. Και με κάποιο κόπο προχώρησα κι' έφίλησα τον πατέρα μου.

—Νά κι' ο παππούς σου, μου είπε αυτός κι' ή μητέρα σου, και τα δελφια σου.

Πήγα πρώτα στη μητέρα μου και την άγκαλιάσα. Μ' άφησε να τη φιλήσω, αλλά αυτή δεν μ' έφίλησε καθόλου. Μόλις μόνο δυο-τρια λόγια που δεν τα κατάλαβα.

—Σπρίξε το χέρι του παππού σου, μου είπε ο πατέρας μου, με πρόσεξε, σιγά... είναι παράλυτος.

Έσπριξα το χέρι του παππού, έπειτα των δυο άδελφών μου και της μεγάλης βου άδελφής. Θέλησα ύστερα να πάρω στην άγκαλιά μου τη μικρή, αλλά, καθώς ήταν απασχολημένη να χαϊδεύη τον Κάπη, μ' έσπρωξε.

Έτσι πηγαινώντας από τον ένα στον άλλο, θύμωνα κηόλα με τον εαυτό μου: Πώς δεν αισθανόμουν χαρά που εύρισκα τέλος πάντων την οικογένειά μου; Είχα πατέρα, μητέρα, άδελφια, παππού, ήμουν μαζί τους, στο σπίτι τους, στο σπίτι μου, κι' όμως έμυνα ψυχρός! Πέριμένα αυτή τη στιγμή με τη μεγαλύτερη άνυκομνησία, τρελλαινόμουν από χαρά να συλλογιέμαι πως θα είχα κι' εγώ ή έρημος μια οικογένεια, γονείς συγγενείς που να τους άγαπώ και να μάγαρουν κι' όμως τώρα στεκόμουν μπροστά τους σατισμένος, τους κοίταζα όλους με περιέργεια και δεν εύρισκα μέσα μου να τους πώ τίποτα, ούτε μια λέξη σποργής! Ημουν τέρας λοιπόν; άνιξιος να έχω οικογένεια;

«Αν εύρισκα δηλαδή τους γονείς μου σε καλάτι, άντι σε παράγκα, τότε μόνο θα μου γεννιούνταν τα τρυφερά εκείνα αισθήματα, που, λίγες ώρες προητέρα, τα αισθανόμουν στην καρδιά μου για ένα άγνωστο πατέρα, για μια άγνωστη μητέρα; Και τόσο πιά μου ήταν άδύνατο να τα αισθανθώ και να τα έκφρασω τώρα, μπροστά 'ς ένα πατέρα και σε μια μητέρα, που τους έβλεπα και τους έπιανα;!

Αυτή ή σκέψη μου προξένησε μεγάλη νεροπή. Γύρισα στη μητέρα μου, την ξαναγκάλιασα και την καταείλησα. Δεν κατάλαβα βέβαια την αιτία αυτής της παραφοράς, γιατί, άντι να μου δάση πίσω τα φίλια, μ' έκοίταζε με το άδιαφορο ύφος της κι' έπειτα, γυρίζοντας στον

άντρα της, τον πατέρα μου, μ' ένα έλαφρό σήκωμα των ώμων, τού έειπε μερικά λόγια που εγώ δεν τα κατάλαβα, μά που εκάινον τον έκαμαν να γελάση. Έκείνη ή άδιαφορία από το ένα μέρος, κι' αυτό το γέλιο από τ άλλο, μου σφιξαν την καρδιά να μου τη σπάσουν. Μου φαινόταν πως ή έρηξη της σποργής μου δεν έπρεπε να γίνει δεκτή με τέτοιον τρόπο.

Μά δεν μου άφησαν καιρό να σταθώ 'ς αυτές τις έντυπώσεις.

—Κι' αυτές, ρώτησε ο πατέρας δείχνωντας το Μαντίνα, ποιος είναι;

«Έξήγησα ποιά φίλια μ' έδανε με το Μαντίνα και προσάθησα να δείξω πάση

—Φίλησε τον πατέρα σου, παιδί μου! (Σελ. 197 στ. α')

άγάπη και πάση άνυγνωσνη αισθανόμουν για το σύννεφο μου.

—Καλά, είπε ο πατέρας μου ψυχρά και θα ήλθε βέβαια να ιδη τον τόπο.

Έτοιμάθηκα να κοκρινθώ, αλλά μ' έπρόλαβε ο Μαντίνας:

—Μάλιστα! άποκρίθηκε.

—Κι' ο Μπαρπερής; ρώτησε ο πατέρας μου; γιατί δεν ήλθε;

«Άποκρίθηκα πως ο Μπαρπερής είχε πεθάνει και πως αυτό μου προξένησε μεγάλη στενοχώρια, όταν φθάσαμε στο Παρίσι, αφού μάθαμε προητέρα στο Σιαβανό, πως οι γονείς μου με ζήτουν.»

«Ο πατέρας μου τότε εξήγησε στη μητέρα μου πως του είχα πη και μου φάνηκε πως αυτή του άποκρίθηκε μάλλον εύχαριστημένη απ' ό,τι μάθαινε. Στην όμιλία της τουλάχιστο άκουσα πολλές φορές τις λέξεις γουέλλ (well) και γκούτ (good) που ήξερα ότι σημαίνουν καλό.»

Μά γιατί ήταν τόχα καλό που πέθανε ο Μπαρπερής; Άπορούσα και δεν εύρισκα εξήγηση.

—Δεν ξέρεις άγγλικά; με ρώτησε ο πατέρας μου.

—Όχι! Μόνο γαλλικά κι' ιταλικά, που μου τα έμαθε ένας Ιταλός...

—Ο Βιτάλης;

—Μάλιστα! τον ξέρετε;

—Ο Μπαρπερής μου είπε τόνωμά του, τον καιρό που ήλθα στη Γαλλία να σε ζητήσω. Δεν είσαι όμως περίεργος να μάθης, πως δεκατρια δλοκλήρα χρόνια δεν σε είχαμε ζητήσει και πως μäs ήλθε έξαφνα ή ιδέα να πάμε να βρούμε το Μπαρπερής;

—Ω, ναι, είμαι πολύ περίεργος, πολύ!

—Έλα λοιπόν εδώ, κοντά στη φωτιά, να σου τα πω όλα.

Μπαίνοντας, είχ' άφήσει την άρπα μου στον τοίχο. Έβγαλα τώρα και το σάκκο μου και κάθησα στη θέση που μου είχαν δείξει.

«Αλλά, καθώς άκλιωνα τα βρεμένα και λασπωμένα πόδια μου στη φωτιά, ο παππούς μου μου έκαμε ένα «κχχχ!» σαν γέρογάτος θυμωμένος. Δεν μου είπε λέξη, δεν χρειάσθηκε όμως άλλο για να καταλάβω πως τον ένόχλουσα κι' άμέσως έτραβήξα τα πόδια μου.»

—Μη δίγης προσοχή, μου είπε ο πατέρας, του γέρου δεν τάρεσει να κάθεται κανένας μπροστά στη φωτιά του. Μά εσύ, που κρυώνεις τώρα, ζεστάσου και μη σε μέληγι' αυτόν!

«Έμεινα κατάπληκτος άκούωντας να μιλούν έτσι για τον άσπρομάλλη παππού. Μου φαινόταν, πως αν έπρεπε να με μέλη για κανένα, ήταν ίσα-ίσα αυτός. Και κράτητα τα πόδια μου μαζεμένα κάτω από την καρέκλα μου.»

—Είσαι το μεγαλύτερό μας παιδί, άρχισε να μου διηγείται ο πατέρας μου, και γεννήθηκες ένα χρόνο ύστερ' από το γάμο μας. Αλλά τότε που παντρεύτηκα τη μητέρα σου, ήταν και μια άλλη νέα, που ένόμιζε πως θα την έπαιρνα γυναίκα και, έπειδή δεν έγεινε αυτό, έμείνησε τη μητέρα σου φοβέρα.

(Έπειτα συνέχεια)

